

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

navrhovatele: **P. D.**

bytem X

adresa pro doručování: X

proti

odpůrcům:

1) Městský úřad Odolena Voda

sídlem Dolní náměstí 14, 250 70 Odolena Voda

2) Občanská iniciativa Zdiby

jednající zmocněncem J. S.

bytem X

zastoupena advokátem Mgr. Miroslavem Synkem

sídlem Balbínova 223/5, 120 00 Praha 2

3) ODS a nezávislí

jednající zmocněnkyní J. V.

bytem X

4) Zdiby – náš domov

jednající zmocněnkyní A. Z.

bytem X

5) Sdružení nezávislých kandidátů – Z 11

jednající zmocněnkyní M. Ž.

bytem X

6) Obec pro všechny generace

jednající zmocněncem M. M.

bytem X

7) My žijeme pro Zdiby

jednající zmocněncem F. K.

8) Sdružení fotbal – Zdiby, Veltěž, Přemýšlení

jednající zmocněnkyní K. M.

OVV ČSSD Praha – východ, Hybernská 1033/7, 110 00 Praha 1

o návrhu na neplatnost voleb do zastupitelstva obce Zdiby konaných ve dnech 5. a 6. 10. 2018,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 19. 10. 2018 byl Krajskému soudu v Praze doručen návrh podle § 90 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a § 60 odst. 3 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „volební zákon“), jímž se navrhovatel domáhá, aby soud vyslovil neplatnost voleb do zastupitelstva obce Zdiby, eventuálně aby rozhodl o neplatnosti hlasování ve volbách do zastupitelstva obce Zdiby.
2. Navrhovatel uvádí, že souběžně s volbami do zastupitelstva probíhalo místní referendum, v němž občané rozhodovali o otázkách týkajících se výstavby logistického a výrobního centra GOODMAN ZDIBY LOGISTICS CENTRE, a že někteří kandidáti a představitelé odpůrců 2) a 6) se v rámci místního referenda velmi angažovali. V místní komisi pro referendum zasedli tři kandidáti odpůrce 2) a jeden kandidát odpůrce 6), přičemž byli všichni z nich ve volbách do zastupitelstva úspěšní. Podle navrhovatele se běžně stávalo, že byl občan dostavivší se do hlasovací místnosti pro místní referendum osloven některými členy komise pro referendum a bylo mu doporučeno, aby v případě, že odpověděl na první otázku v referendu záporně a na druhou kladně, zvážil odebrání se do volební místnosti a aby také zvážil hlasování ve prospěch volebních stran nebo kandidátů, kteří podporují smysl konání místního referenda a chtějí jeho výsledky prosazovat po volbách. V hlasovací místnosti zřízené pro účely místního referenda tedy dle tvrzení navrhovatele probíhala agitace pro volby do zastupitelstva obce, což navrhovatel považuje za nepřípustné a hrubě ovlivňující výsledky voleb a hlasování.
3. Dále navrhovatel upozorňuje na to, že v bezprostřední blízkosti volební místnosti vyvěsil odpůrce 2), resp. některý jeho podporovatel, v rozporu s § 30 odst. 3 volebního zákona banner, jenž visel na vratech domu č. p. 155 v ulici Na Lada v části obce Veltěž ve vlastnictví JUDr. E. S., kandidátky odpůrce 2). Tuto nepovolenou agitaci přitom řešila také obecní policie a posléze Policie České republiky. Vedle toho se navrhovatel domnívá, že rovné podmínky voleb byly narušeny agitačními a propagačními reportážemi České televize, která v průběhu voleb do zastupitelstva přinášela pravidelné šoty ve zpravodajských pořadech. Tyto pořady měly jednostranně a nevyváženě propagovat názory jediné volební strany – odpůrce 2) a jeho kandidátky JUDr. S., která nakonec ve volbách do zastupitelstva uspěla. Kandidáti ostatních volebních stran neměli možnost vyjadřovat se k problematice v obci Zdiby ve stejném rozsahu jako JUDr. S., jež se díky šotům stala veřejně známou. Tato volební agitace přitom probíhala i ve dnech konání voleb a ovlivnila svobodnou volbu voličů. Dle mínění navrhovatele se jednalo o dlouhodobé zneužívání veřejnoprávního média ve prospěch jedné osoby. Navrhovatel upozorňuje na to, že Česká televize v jednom volebním dnu vysílala přímé vstupy ze Zdib a lákala voliče k volbám a k účasti na místním referendu. Takovou volební agitaci navrhovatel rovněž označuje za nepřípustnou.
4. Odpůrce 2) k volební stížnosti navrhovatele předně uvádí, že místní referendum samo o sobě nemůže být zakázanou volební agitací, rozvádí bližší podrobnosti týkající se výstavby logistického a výrobního centra ve Zdibech a objasňuje důvody, pro které odpůrce 2) jakožto občanská iniciativa vznikl. Příčinu neúspěchu volební strany, za niž navrhovatel kandidoval, nespatřuje v konání místního referenda. Tvrzení o realizaci agitace v místnosti pro místní referendum pak odpůrce 2) označuje za nepravdivé a nepodložené, neboť jednání členů místní komise bylo korektní. Navrhovatel navíc svá lživá tvrzení neprokazuje. Na výsledky voleb nemohlo mít vliv ani to, že někteří členové odpůrce 2)

zasedli v komisi pro místní referendum, neboť je třeba vycházet z presumpce racionality voličského chování a z toho, že voliči jsou při cestě do volební místnosti a při následném hlasování již pevně rozhodnutí, jak se svým hlasem naloží [v tomto kontextu odpůrce 2) odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. Vol 7/2008-13, dostupné stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz]. Volební banner byl v první den voleb v čase 16.30 hodin již svěšen a převážná většina voličů jej navíc při cestě do volební místnosti neviděla. Zhlédnout jej mohlo pár voličů přicházejících pěšky jednosměrnou ulicí Na Lada, což odpůrce 2) dokládá videem a fotografií. Banner nebyl viditelný z volební místnosti ani se nenacházel v její bezprostřední blízkosti. Podle konstantní judikatury navíc statický banner zákaz volební agitace neporušuje. Co se týče reportáží České televize, ty dlouhodobě dokládaly celkovou situaci ve Zdibech, avšak nejednalo se o zakázanou agitaci. Odpůrce 2) média k volbám nezval a členové místní komise odmítli v den voleb poskytnout České televizi rozhovor. Navrhovatel nadto poukazoval na historické výstupy ilustrující problematiku dění v obci, které nebyly v rozporu s volebním zákonem. Žádné porušení volebního zákona, které by hrubě ovlivnilo výsledky voleb, dle odpůrce 2) nenastalo.

5. Odpůrce 4) ve svém vyjádření upozorňuje na to, že navrhovatel je neúspěšným kandidátem volební strany Občané obce, která získala ve volbách do zastupitelstva asi 1,27 % hlasů a u níž se pravděpodobnost, že by absence nějakého ovlivnění voličů mohla posunout stranu za hranici 5 %, blíží nule. Tím, co mohlo hrubě ovlivnit výsledky voleb, byla dle odpůrce 4) neprofesionální správa obce v minulých obdobích, nikoli porušení volebního zákona. Konání referenda ohledně haly GOODMAN pak mohlo zvýšit volební účast. K navrhovatelově volební stížnosti odpůrce 4) uvádí, že je prosta jakýchkoli konkrétních důkazů a neuvádí se v ní ani to, jak se navrhovatel o údajném jednání členů místní komise dozvěděl. Volební banner, visel-li opravdu v den voleb na zmiňovaném místě, nerozhodné voliče neovlivnil jednak proto, že ho po několika týdnech od vyvěšení běžný občan přestane vnímat, a jednak proto, že majoritní část voličů přicházela od ulice Průběžná, a nikoli kolem banneru. Česká televize má vlastní dozorový orgán a její reportéři jsou nepochybně proškoleni tak, aby vstupy nemohly být předmětem volební stížnosti.
6. Zmocněnec odpůrce 6) jako předseda volební komise konstatuje, že volby proběhly řádně a bez výhrad a že se nesetkal s tím, že by v budově, kde volby probíhaly, byla prováděna volební kampaň. Dále sděluje, že byl dne 5. 10. 2018 upozorněn na to, že Policie ČR vyšetřuje umístění volebního banneru na soukromém pozemku. Když se šel přesvědčit o tom, zda banner skutečně visí cca 60 metrů od budovy s volební místností, zjistil, že tomu tak není. Buď se jednalo o poplašnou zprávu, nebo byl banner odstraněn. V průběhu voleb byla učiněna kontrola Krajským úřadem pro Středočeský kraj, který žádné pochybení neshledal. Porušení volebního zákona týkající se volební agitace členy místní komise pro referendum si zmocněnec odpůrce 6) není vědom. Je mu však známo, že Česká televize chtěla v den voleb natáčet reportáž se členy místní komise pro referendum, ale ti tento návrh odmítli.
7. Odpůrce 7) konstatuje, že výsledky voleb plně respektuje a že jeho členové, kteří hlasovali v místním referendu, žádnou volební agitaci nezaznamenali. Vyvěšení banneru označuje za nešťastné a upozorňuje na to, že byl neprodleně po upozornění odstraněn. Reportáže České televize nebyly nijak překvapivé a byly v souladu s právem informovat občany o aktuálním dění.

8. Odpůrce 8) je přesvědčen o tom, že volební banner, který byl vyvěšen v blízkosti volební místnosti, nebyl svým vzhledem a rozměry bezvýznamný. Každý volič, který přicházel do volební místnosti nebo do hlasovací místnosti pro místní referendum ulicí Na Lada, kolem něj musel projít [odhadem se podle odpůrce 8) tímto směrem nachází cca 120 domů s několika stovkami voličů]. V první den voleb tak mohl být ovlivněn významný počet voličů. Vzdálenost banneru od vstupu do budovy s volební místností byla 22 až 25 metrů, což odpůrce 8) dokládá fotografiemi s popisky. Volební zákon byl podle něj porušen způsobem, který hrubě ovlivnil výsledek voleb a hlasování. Odpůrce 8) dále cituje z diskuzí na sociální síti Facebook, které k banneru proběhly v den voleb, a uvádí, že manžel JUDr. S. si byl zákazu agitace v bezprostřední blízkosti volební místnosti vědom. Volební banner obsahoval nejen sdělení k volbám, ale i k místnímu referendu, a byly na něm vyobrazeny některé členky místní komise pro referendum, což voliče mohlo ovlivnit. S názorem navrhovatele, že JUDr. S. byl dán v České televizi nepřiměřený prostor, odpůrce 8) také souhlasí.
9. Poté, co odpůrce 2) nahlédl do soudního spisu, zaslal soudu další podání reagující na vyjádření odpůrce 8). Odpůrce 2) uvádí, že odpůrce 8) na svých fotografiích vyznačil vstup do volební místnosti na jiném místě, než se ve skutečnosti nacházel, a proto není pravdou, že byl banner umístěn 22 až 25 metrů od vstupu do volební místnosti. Vstup do budovy s volební místností byl od banneru vzdálen téměř 100 metrů. Odpůrce 2) také zpochybňuje pravdivost tvrzení, že kolem banneru mohlo projít velké množství osob.
10. Ostatní odpůrci se k návrhu nevyjádřili.
11. Soud ověřil, že mu byl návrh doručen včas v rámci desetidenní lhůty po vyhlášení výsledků voleb ve Sbírce zákonů pro podávání volebních stížností (výsledky voleb byly vyhlášeny sdělením Státní volební komise publikovaným pod č. 225/2018 Sb. v částce Sbírky zákonů č. 122 rozeslané dne 9. 10. 2018). Z výpisu z centrální evidence obyvatel soud zjistil, že navrhovatel měl v době voleb trvalý pobyt hlášen v obci Zdiby, a současně ze zápisu o výsledku voleb do zastupitelstva obce vyplývá, že navrhovatel ve volbách sám kandidoval jako v pořadí druhý kandidát volební strany Občané obci. Není tak pochyb o tom, že navrhovatel je aktivně procesně legitimován k podání této volební stížnosti jako občan disponující aktivním volebním právem v daném volebním obvodu ve smyslu § 90 odst. 1 s. ř. s.
12. Protože navrhovatel namítá porušení pravidel volební kampaně, byla jeho volební stížnost posouzena podle obsahu jako návrh na neplatnost voleb (srov. závěry usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2012, č. j. 50 A 22/2012-44, publikovaného pod č. 2818/2013 Sb. NSS).
13. Soud nejprve připomíná, že podle ustálené judikatury Ústavního soudu vycházející z demokratického principu legitimacy veřejné moci, dle něhož je lid jejím zdrojem a v této roli se podílí na jejím ustavování cestou svobodných a demokratických voleb (čl. 1 odst. 1, čl. 2 odst. 1 Ústavy), platí pro volební soudnictví vyvratitelná domněnka, že volební výsledek odpovídá vůli voličů; předložit důkazy k jejímu vyvrácení je povinností toho, kdo volební pochybení namítá (nález Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí téhož soudu na <http://nalus.usoud.cz>). Řízení ve věcech volebního soudnictví je proto založeno na ústavním principu ochrany rozhodnutí, které vzešlo z vůle většiny vyjádřené svobodným rozhodováním a respektujícím práva menšiny. Úprava ověřování voleb je přitom

alternativně založena na předpokladu objektivní příčinné souvislosti mezi volební vadou a složením zastupitelského sboru nebo alespoň možné příčinné souvislosti (princip potenciální kauzality ve volebním soudnictví). Tuto možnou příčinnou souvislost je však třeba vykládat nikoli jako pouhou abstraktní možnost. Z čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze dovodit právo zvoleného kandidáta na nerušený výkon funkce po stanovené časové období (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 1. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 30/95), rozhodnutí voličů jako suveréna může tudíž soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát.

14. Na tato východiska navazuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 2. 7. 2004, č. j. Vol 6/2004-12, č. 354/2004 Sb. NSS), která v obecné rovině definuje tři základní předpoklady pro vyhovění volební stížnosti takto:
 - (1.) nezákonnost, tzn. porušení některých ustanovení volebního zákona, popř. zákonů souvisejících;
 - (2.) vztah mezi touto nezákonností a výsledkem voleb;
 - (3.) zásadní intenzita této nezákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volbu kandidáta. Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k nezákonnému jednání nedošlo, nebyl by určitý kandidát zřejmě vůbec zvolen.
15. Z citované judikatury nicméně nelze v posuzované věci zcela vycházet, a to zejména ve vztahu k třetí podmínce. S účinností od 1. 1. 2017 totiž došlo k zásadní změně volebního zákona. Podle § 60 odst. 2 až 4 volebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2016 bylo podmínkou důvodnosti návrhu porušení volebního zákona způsobem, který *mohl ovlivnit* výsledek voleb. Zákonem č. 322/2016 Sb. došlo k novelizaci tohoto ustanovení a v nynějším znění (tj. ve znění rozhodném ke dni voleb) je podmínkou důvodnosti porušení volebního zákona způsobem, který *hrubě ovlivnil* výsledek voleb. Mezi původním a novým zněním zákona přitom je významový rozdíl. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 2. 2018, č. j. Vol 16/2018-33, č. 3717/2018 Sb. NSS, „[a]čkoli s tím volební zákony do konce roku 2016 nepočítaly, případný zásah volebního soudu mohlo dle soudní judikatury vyvolat pouze porušení zákona způsobilé ovlivnit výsledky voleb v určité intenzitě. V tomto směru tedy bude možné nadále vycházet z dosavadní judikatury, neboť pojem ‚hrubé ovlivnění‘ výsledků voleb lze co do intenzity považovat za zákonodárcem zvolený ekvivalent jejich ‚zatemnění‘. Na druhou stranu však nelze ignorovat, že zákonodárce opustil předpoklad pouhé potenciality vlivu porušení zákona na výsledek volby a zákonem č. 322/2016 Sb. zavedl požadavek, aby porušení zákona výsledek volby skutečně ovlivnilo. Jinými slovy, nyní již bude pro vyhovění volební stížnosti nutné, aby bylo v řízení podle § 90 s. ř. s. prokázáno, že došlo k porušení některého zákonného ustanovení upravujícího průběh volebního procesu a že tato protizákonnost ovlivnila (nikoli pouze mohla ovlivnit) výsledek voleb, a to hrubým způsobem. Takovou zákonnou úpravu a její výklad považuje Nejvyšší správní soud za souladný s ústavním pořádkem“ (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. Vol 50/2018-46, č. 3739/2018 Sb. NSS).
16. Soud k první námitce uvádí, že navrhovatel ničím nedoložil své tvrzení o tom, že někteří členové místní komise zřízené pro účely místního referenda konaného v obci Zdiby souběžně s volbami do zastupitelstva opakovaně oslovovali občany hlasující v místním referendu a že je nabádali, aby ve volbách do zastupitelstva obce hlasovali ve prospěch

volební strany nebo kandidátů, kteří podporovali smysl konání místního referenda a mínili jeho výsledky prosazovat po volbách. Jedná se tedy o nekonkrétní a nepodložené tvrzení, které soud nemůže považovat za pravdivé a vycházet z něj. Vedle toho je argumentace navrhovatele vyvrácena jednotlivými vyjádřeními zapisovatelky a členů místní komise pro referendum, z nichž všichni v reakci na výzvu soudu tvrzení navrhovatele popřeli a naopak shodně uvedli, že v hlasovací místnosti nedocházelo k ovlivňování občanů či k volební agitaci. Mnozí z členů místní komise zdůrazňovali, že nemohli odpovídat ani na dotazy těch občanů, kteří žádali o vysvětlení otázek položených v referendu, a že v době konání voleb odmítli žádost reportérky České televize o poskytnutí rozhovoru, neboť si byli vědomi toho, že by takový počín mohl být považován za nedovolenou volební agitaci.

17. Ve vztahu k druhé námitce soud konstatuje, že podle § 30 odst. 3 volebního zákona je ve dny voleb *„zakázána volební agitace a propagace pro volební strany i nezávislé kandidáty v objektu, v němž je umístěna volební místnost, a v jeho bezprostředním okolí“*. S ohledem na judikaturou vymezené předpoklady důvodnosti volební stížnosti je třeba se nejprve zabývat tím, zda navrhovatelem popisovaná forma volební kampaně spočívající ve vyvěšení volebního banneru na vratech domu v ulici Na Lada, který sousedil s budovou, v níž byla umístěna volební místnost, porušovala volební zákon. Soud při posouzení této otázky dochází i s ohledem na ustálenou judikaturu k závěru, že nikoli. Ustanovení § 30 odst. 3 volebního zákona totiž nelze vyložit tak přísně, jak činí navrhovatel, a tedy vyloučit z okolí objektů, ve kterých se nachází volební místnosti, jakékoli působení na voliče a trvat na tom, aby byly z okolí volební místnosti odstraněny všechny volební plakáty či bannery, které v něm byly umístěny v době předvolební kampaně.
18. Nejvyšší správní soud konstatoval při výkladu obdobně formulovaného § 16 odst. 9 (toho času § 16 odst. 6) zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů, v usnesení ze dne 19. 11. 2008, č. j. Vol 7/2008-13, č. 2194/2011 Sb. NSS, že *„není smyslem tohoto ustanovení zabránit tomu, aby se volič při cestě k objektu, v němž je umístěna volební místnost, nemohl v žádném případě setkat s jakýmkoli volebním poselstvím či informací, nýbrž zakázat takové formy a umístění technik volební agitace, které by ovlivňovaly přímo svobodnou vůli voliče při jeho vstupu do volební místnosti či do objektu, v němž se nachází. Za takové techniky je třeba především označit ty, které mají schopnost v této poslední chvíli zvrátit vůli voliče, nepřiměřeně jej obtěžovat či omezit jeho svobodu například tím, že mu je nabídnuta určitá protihodnota v případě volby některého kandidáta (například dotazováním se na voličovu volbu a snahou jej přesvědčit o její změně, ‚odkupem‘ volebních lístků protikandidátů či nabízením materiálních výhod či dáreků v případě uskutečnění určité konkrétní volby). Je totiž třeba mít neustále na zřeteli, že volební kampaň nepředstavuje nic jiného než určitou specifickou formu reklamy, tj. sebe prezentace, příp. kritiky programu či osob spojených s politickými konkurenty (tzv. pozitivní a negativní kampaň). Provádění volební kampaně je tak chráněno ústavně zaručenými základními právy, zakotvenými zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (svoboda projevu, právo na informace). Lze tak učinit dílčí závěr, že **za zakázanou volební agitaci ve smyslu ustanovení § 16 odst. 6 zákona č. 247/1995 Sb. lze považovat takovou, která je přímo zaměřena na bezprostřední okolí volebních místností, není jednorázová či dokonce pouze nahodilá a je natolik intenzivní, že v konečném důsledku je reálně způsobilá ovlivnit chování i takového voliče, který byl bezprostředně před příchodem do volební místnosti již rozhodnut hlasovat určitým způsobem**“* (obdobně ve vztahu k § 30 odst. 3 volebního zákona viz usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 11. 2010, č. j. 10 A 82/2010-40, nebo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2010, č. j. 3 A 133/2010-27).

19. Umístění volebního banneru na vratech domu č. p. 155 v ulici Na Lada nebylo formou volební agitace, která by byla způsobila přímo ovlivnit svobodnou volbu voliče při jeho vstupu do objektu, v němž se nacházela volební místnost. Je třeba vycházet z presumpce racionality voličského chování a z toho, že při cestě do volební místnosti a při následném rozhodování jsou již voliči pevně rozhodnutí, komu odevzdají svůj volební hlas. Toto jejich rozhodnutí může zvrátit velmi intenzivní atak jako je snaha o podplácení, vyhrožování, zastrašování či hrubě difamující informace o některé volební straně či kandidátu (viz již zmiňované usnesení č. j. Vol 7/2008-13). Takovým intenzivním atakem ovšem není běžný volební banner, se kterým se měl volič během předvolební kampaně možnost seznámit a který cestou k volební místnosti mnohdy již ani nevnímá. S volebním bannerem navíc mohla po zahájení voleb přijít do kontaktu jen minoritní část voličů, neboť je z webové stránky mapy.cz i z fotografií, které předložil odpůrce 2), zřejmé, že ulice Na Lada je ve směru od budovy s volební místností k domu č. p. 155 jednosměrnou, a tedy mohla sloužit k přístupu do volební místnosti především těm voličům, kteří bydlí v ulici Na Lada nebo v ulicích ji křižujících a kteří se do volební místnosti vydali pěšky, nikoli však těm voličům, kteří k volební místnosti přijeli automobilem nebo k ní přišli po hlavní ulici Průběžná (takových voličů s největší pravděpodobností byla většina). Z vyjádření Ing. M., zástupce odpůrce 6) je pak zjistitelné, že volební banner byl po zahájení voleb na navrhovatelem uváděném místě umístěn maximálně po dobu necelých dvou a půl hodin, neboť byl dne 5. 10. 2018 v době kolem 16.30 hodin již sundán. Volební banner, který svou povahou nebyl zakázanou volební agitací, tak mohl být spatřen jen těmi voliči, kteří se k volební místnosti vydali pěšky po ulici Na Ladech, a to navíc jen po krátkou dobu od zahájení voleb v čase, kdy produktivní část společnosti zpravidla ještě vykonává výdělečnou činnost. Soud proto uzavírá, že nešlo o porušení volebního zákona, natožpak takové, které by hrubě ovlivnilo výsledek voleb.
20. Ve své třetí námitce označuje navrhovatel reportáže České televize za agitační a propagační. Soud však tento názor nesdílí. Reportáže, na něž navrhovatel odkazuje, byly vysílány Českou televizí v období od 4. 5. 2016 do 1. 9. 2018 v rámci rubriky Události v regionech. Jednalo se o běžné zpravodajství, které pravidelně informovalo o vývoji a projednávání plánované výstavby logistických a výrobních hal ve Zdíbech, s níž nesouhlasili občané obce, a tak se proti ní zvedla vlna nevole. Je pravdou, že se ve videích opakovaně objevila a vyjádřila JUDr. S., která ve volbách do zastupitelstva obce úspěšně kandidovala za odpůrce 2), ve videích nicméně vystupovala jako autorka petice a členka občanské iniciativy Stop haly Goodman Zdiby. Tyto reportáže nelze považovat za volební agitaci, neboť v nich JUDr. S. nevystupovala jako představitelka volební strany či kandidátka (v době, kdy České televizi poskytla krátké rozhovory, kandidátkou zřejmě ani nebyla), neprezentovala divákům své politické názory či program a nesnažila se je přesvědčit o tom, aby jí v příštích volbách dali svůj hlas. Třebaže může být pravdou, že se JUDr. S. stala prostřednictvím reportáží České televize veřejně známou, není tato forma proslavení se v rozporu s volebním zákonem.
21. Poukazuje-li navrhovatel dále na to, že odpůrce 2) či JUDr. S. využívali Českou televizi k volební agitaci v den voleb, pak jednak nijak nedokládá (například odkazem na konkrétní video), že v den voleb skutečně probíhala volební agitace prostřednictvím reportáží, a jednak neprokazuje, že takovou údajnou volební agitaci lze přičítat odpůrci 2) či JUDr. S. Jak totiž vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98, je třeba také přihlížet k tomu, zda kandidát (či volební strana), jehož zvolení je napadáno, namítané porušení zákona způsobil. „*Opačný výklad by zákonitě vedl k tomu, že by kterýkoli*

subjekt (např. každé, byť i bulvární medium) mohl docílit neplatnost volby jakéhokoli kandidáta zcela bez jeho přičinění, což by – in eventum – mohlo volby výrazně narušit, popřípadě, důsledně vzato, i zmařit. Takové následky přirozeně zákonodárce nezamýšlel.“ To, že by důvodem neplatnosti voleb mohlo být porušení právních předpisů způsobené třetí osobou, by mělo být, jak plyne z citovaného nálezu Ústavního soudu, výjimečné. Soud proto nemůže tvrzením navrhovatele přikládat jakoukoli váhu. Naopak má soud z čestných prohlášení členů místní komise za prokázané, že nikdo z nich (včetně JUDr. S.) České televizi v den voleb rozhovor neposkytl. Navrhovatel mimoto k údajné volební agitaci v den voleb uvádí, že „*Celý 1 volební den vysílala ČT přímé vstupy ze Zdib, kdy lákala voliče k volbám a účasti na místním referendu*“. Byla-li tedy obsahem reportáží pouze výzva voličům, aby se hlasování účastnili, bez toho, aby byla propagována konkrétní volební strana, kandidát či způsob, jakým by měli voliči zodpovědět otázky položené v referendu, nejednalo se o reportáž agitační.

22. S ohledem na to, že argumentace navrhovatele nebyla podložená a důvodná, rozhodl soud o zamítnutí návrhu na určení neplatnosti voleb. O nákladech řízení rozhodl podle § 93 odst. 4 s. ř. s., jež stanoví, že ve věcech volebních nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí není kasační stížnost přípustná (§ 104 odst. 1 s. ř. s.).

Toto usnesení nabývá právní moci vyvěšením na úřední desce soudu bez ohledu na okamžik jeho doručení účastníkům řízení (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

Praha 8. listopadu 2018

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu